Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 210. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 4-го ЛИСТОПАДА 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, NOVEMBER 4, 1982 No. 210. VOL. LXXXIX.

У ВАШІНҐТОНІ ДЕМОНСТРУВАТИМУТЬ

Філядельфія, Па. — Місцевий Комітет Оборони Національних і Людських Прав повідомляє, що у вівторок, 9-го листопада ц.р., в дні, що його президент Роналд Реґен проголосив Днем Пошани Української Гельсінкської Групи, в шосту річницю її заснування, відбудеться протестаційний марш біля совєтської амбасади у Вашінґтоні в годині 1-ій по полудні.

Після того протесту представники української групи відвідають Державний департамент.

Комітет Оборони Національних і Людських Прав у Філядельфії закликає українських громадян взяти у тому протесті участь та цим доказати, що відзначення шостої річниці Української Гельсінкської Групи це особливий день для всіх вільних українців.

Організатори запевняють, що будуть мати середники транспорту з Філядельфії та околиці, до Вашінґтону.

За ближчими інформаціями слід звертатися телефонічно на число (215) 424-1348 або (215) 947-2795.

ВІДЗНАЧАТЬ РОКОВИНИ УГГ

Вашінґтон (Д.Корбутяк). — Заходами Ініціятивної групи тут відбудеться у понеділок, 8-го листопада, в Культурному осередку Американського університету, в будинку Ротунда, урочисті збори з концертом-програмою для відзначення шостої річниці заснування в Києві Української Гельсінкської Групи.

З промовами виступлять — колишній член Української Гельсінкської Групи і теперішній голова Закордонного Представництва УГГ ген. Петро Григоренко, представники інших Гельсінкських груп та представники американського Уряду.

В концертовій частині візьмуть участь оперові співаки — сопрано Рената Бабак та бас-баритон Андрій Добрянський. Початок о годині 8-ій вечора. Вступ вільний.

З цієї нагоди видавництво „Смолоскип" влаштовує в цьому ж будинку виставку видань і документів українського правозахисного руху.

Ініціятивний Комітет закликає українців вашінґтонської метрополітальної округи піти за прикладом Конгресу ЗСА і президента Роналда Реґена, які вшанували Українську Гельсінкську Групу відповідними проголошеннями, і взяти участь у цьому урочистому зібранні.

Влаштовують концерт

Нюарк, Н.Дж. — Хор української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж., продовжує збірку фондів на внутрішнє викінчення церкви Успіння Пресвятої Богородиці в Люрді.

З цієї нагоди хор влаштовує концерт присвячений появі Матері Божої в Люрді. Концерт відбудеться в неділю, 14-го листопада ц.р., о год. 5-ій по полудні, в залі Українського Дому СУМА, в Йонкерсі, Н.Й.

В програмі виключно твори релігійного змісту.

Програма концерту включає: святочне слово о. Василя Прийми, виступи хору церкви св. І. Хрестителя в Нюарку, Капелі Бандуристів „Гомін" під мистецьким керівництвом В. Юркевича, солістки Марти Кокольської Мусійчук, Іванни Кононів, артистки української сцени. Фортепіяновий супровід — Дозя Сиґіда.

Додаткові пожертви можна буде зложити під час або після концерту.

М.Сурмач у добросусідських відносинах з Ніксонами

Седдл Ривер, Н.Дж. — У нюджерській газеті „Сандей Рекорд", з 10-го жовтня ц.р., у репортажі „Никсони є добрими сусідами'', між іншим появилася і згадка про мешканця цього містечка і довгорічного республіканця, „90-річного українця" Мирона Сурмача, старшого, відомого українській громаді пасічника і автора книжки „Історія моєї сурми". Лоренс Шолетт, кореспондент цієї газети, пише, що в той час, коли до Седдл Ривер приїхали колишній Президент ЗСА Ричард Ніксон і його дружина Патриша щоб тут замешкати при Чалден Драйв, М.Сурмач, будучи добрим сусідом, зразу вислав до них привітального листа.

І коли М.Сурмач отримав від Р.Ніксона листа, це його спонукало знову написати до нього, цим разом з пропозицією, що він на чотириакровій посілості заінсталює вулії. А тому, що М. Сурмач є рішучє тієї думки, що люди, які займаються пасічництвом живуть довше, в своєму листі він намагався переконати Р.Ніксона, щоб він біля свого дому розвів принаймні один вулик. На його думку, якщо Р.Ніксон стане пасічником, це причиниться до цього, що в історії Америки напишуть про Ніксона як про найдовше живучого Президента ЗСА.

У М.Сурмача було більше прохань до колишнього Президента: в нього ще було бажання, щоб Ніксон позував йому до світлини в одязі пасічника, що її він задумував помістити в українському виданні його біографії. Проте, хоча кн ıжка уже появилася, світлини Р.Ніксона там немає. Однак, М.Сурмача ще не покидає надія: він сподівається, що коли він видаватиме цю книжку англійською мовою, тоді колишній Президент погодиться йому позувати до світлини. М.Сурмач сказав: „Це буде добре для нього і для пасічників на усьому світі. Вони всі його знають."

Заповідають передріздвяний продаж в Українському Музеї

Ню Йорк, Н. Й. — На початку грудня Український Музей в Ню Йорку організує в окремій залі продаж мистецьких виробів. Українські громадяни, що плянують подарувати комусь із своїх рідних чи знайомих гарний мистецький твір чи виріб у стилі народного мистецтва, напевне такий знайдуть.

Буде великий вибір графіки українських мистців Богдана Божемського, Якова Гніздовського, Любослава Гуцалюка, Віталія Литвина, Андрія Мадая, Аркадії Оленської-Петришин. Плянують дати свої твори ще й інші мистці. Буде в продажу кераміка Слави Ґеруляк, Наталії Кормилюк та Аки Переймн, також гуцульська кераміка. Продаватимуть прикраси на ялинку ручного виробу, мистецькі іграшки для дітей і різдвяні картки.

Напередодні відкриття продажу для широкої публіки, буде продаж для членів Музею, отже, вони матимуть першенство у виборі мистецьких творів, відповідно до їх смаку. Адреса Музею: 203 Second ave., New York, N.Y.; тел.: (212) 228-0110.

Е. ДЕРВІНСКІ НАЙМЕНОВАНИЙ НА ДОРАДНИКА В ДЕРЖАВНОМУ ДЕПАРТАМЕНТІ

Едвард Дервінскі

Вашінґтон. — Відомий із своєї широкої політичної діяльности, приятель українців, член Палати Репрезентантів Едвард Дервінскі зі стейту Іллиной, стане членом Державного департаменту.

Президент Роналд Реґен іменував Е. Дервінского дорадником у Державному департаменті і він буде тепер працювати безпосередньо із секретарем Департаменту Джорджом Шулцом. До його завдань буде також належати, зв'язок із Палатою Репрезентантів, щоб у її членів дістати підтримку для закордонної політики Президента та його адміністрації.

На своєму новому пості Дервінскі буде дорадником у всіх важливих міжнародних справах, у яких він має широке знання, як довголітній член Комісії для міжнародних справ в Палаті Репрезентантів. Він був також в 1971 році членом американської делеґації до Об'єднаних Націй з титулом амбасадора.

Е.Дервінскі заявив, що з приємністю чекає на свої нові завдання. Як довголітній прихильник сильної закордонної політики і оборони людських прав та свободи, яким загрожує СССР, Дервінскі надіється що на новому пості він зможе багато в тому нарпямі зробити і доложить старань, щоб закордонна політика Уряду Р.Реґена була в тому самому дусі.

Сподіються, що Сенат затвердить номінацію Е. Дервінского.

ВІДБУДУТЬСЯ ЗІЗНАННЯ В СПРАВІ ГАЗОПРОВОДУ

У четвер і п'ятницю, 18-го і 19-го листопада 1982, у місті Бад Ґодесберґ коло Бонну, Західня Німеччина, відбудуться міжнародні зізнання про примусову працю при будові газопроводу із Сибіру до Західньої Европи, де працюють великі контингенти політв'язнів СССР.

Спонзорами зізнань є Міжнародний Сахаровський комітет (Копенгаґен) та Міжнародне товариство за людські права (Франкфурт).

Метою зізнань є визначити розміри використання рабської праці політв'язнів при будові газопроводу. Виявлені факти ляжуть в основу рапорту для урядів і громадськости світу, яка поможе виробити відповідне рішення щодо дальшої співпраці із СССР в цьому будівництві.

Організатори закликають всі організації еміґрантів та їхні періодичні видання довести до відома своїх членів, що вони дуже заціхавлені сконтактуватися з колишніми громадянами СССР, які працювали на згаданому газопроводі і просять їх вислати про це короткий звіт. Особи, що можуть дати таку інформацію, будуть свідками під час зізнань.

У всіх справах слід звертатись до: International Sakharov Committee, P.O. Box 1035, DK-1007 Copenhagen K, Denmark.

ПОЛЯКИ МАСОВО ВШАНУВАЛИ ПОМЕРЛИХ

Варшава, Польща. — Як передають західні кореспонденти, 1-го листопада по традиції у Польщі, цій глибоко католицькій країні майже все населення іде в день Всіх святих на кладовища, щоб віддати шану і честь померлим і загиблим.

Також цього року поляки масово відзначили цей день, кладучи квіти і запалюючи свічки на могилах не тільки рідних та знайомих, але і тих, хто загинув від рук комуністичного режиму в попередні роки та тих, хто в останній час згинув у демонстраціях проти військового режиму.

Хоч посилені стежі поліції було видно скрізь, ніде вона не вмішувалася в мирну і побожну маніфестацію суму і горя, які спіткали країну. Не було жадних порушень громадського порядку, але польський нарід в різний спосіб виявив свій протест проти військового комуністичного режиму. Посилені патрулі поліції були не тільки у Варшаві, але й інших містах Польщі.

Навіть на військовому цвинтарі ім. Повазкого у Варшаві, де почесна варта скавтів стояла при неофіційному пам'ятнику в честь закатованих польських офіцерів большевиками в 1941 році під Катинем, все пройшло мирно.

В МОСКВІ РОЗІГНАЛИ ПАЦИФІСТІВ

Москва. — Совєтський уряд знову не допустив до пресової конференції, яку мали намір організувати члени московської групи неофіційних пацифістів.

Московська міліція та аґенти КҐБ не допустили членів групи та західних кореспондентів до будинку, в якому мала відбутися зустріч пацифістів. На цих зборах мав появитися вперше Серґей Батоврін, 25-літній лідер цієї групи, якого на початку вересни випустили з психіятричної лікарні. Але С. Батовріна та його дружину затримала міліція та аґенти КҐБ в їхньому мешканні та не пустили на заплянowану зустріч. Багатьох інших також затримала міліція вдома, а тих, що прибули і кореспондентів розігнали.

Насильний розгін і недопущення до відбуття конференції є типовим для совєтських властей, які за всяку ціну не допускають до жадної діяльности організовану 11-ма московськими інтелектуалами „Групи для встановлення взаємного довір'я між ЗСА і СССР", першої пацифістичної неурядової організації на противаіу могутньому офіційному совєтському апаратові так званої „боротьби за мир".

ПІДГОТОВА ДО ЮВІЛЕЮ ХРИЩЕННЯ УКРАЇНИ

Ню Йорк, Н.Й. — Рішенням XIX Конвенції Союзу Українок Америки 64-ий Відділ СУА запрошує громадянство і членів на сходини, присвячені підготовці до ювілею 1000-річчя хрищення Руси-України, які відбудуться в суботу, 6-го листопада ц.р., в 5-ій год. по полудні в домівці СУА, 108 Друга авеню.

Доповідь на тему „Роль родини у духовій підготові" виголосить о. Марійн Процик. З фортепіяновим сольо виступить Орест Гарасимчук.

ЗАКЛИК

КОМІСІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ СКВУ

Українська Гельсінкська Група Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод стала ще одним новим виквітом спротиву українського духу й інтелекту найсуворішій жорстокості совєтського режиму в Україні. Голос тієї Української Гельсінкської Групи, що більшість її членів запроторені сьогодні совєтським режимом у Мордовські ґулаґи на довготривалі терміни, прорвався у вільний світ і досягнув навіть Президента ЗСА Роналда Реґена. Його проклямація виразно підкреслює що: „довгі терміни ув'язнення, якими покарано членів Української Гельсінкської Групи за їхню хоробру діяльність, щоб добитись свободи в Україні, становлять наочний доказ, що комунізм нездібний змагатись з принципами свободи на форумі ідей. Наявне переслідування і ув'язнення українських громадян за їхні намагання користуватись правами людини є міжнародною компромітацією для Совєтського Союзу і доказом, що СССР не дотримав зобов'язань пошанувати домовлення, втілені в Гельсінкських угодах".

Тому президент Роналд Реґен проголосив день 9-го листопада, шосту річницю з дня встановлення Української Гельсінкської Групи Днем Пошани і відзначення Української Гельсінкської Групи американським народом і заявив: „Відзначуючи цю шосту річницю заснування Української Гельсінкської Групи, ми поновлюємо нашу рішучість ніколи не забувати про хоробру боротьбу українського народу за його невід'ємні права і прирікаємо вчинити все, що ми можемо, щоб полегшити страждання тих українців, що їх переслідує совєтська влада за їхні спроби користуватися їхніми правами".

Комісія Прав Людини Світового Конґресу Вільних Українців висловлює глибоке признання президентові ЗСА Роналдові Реґенові за його зрозуміння сьогоднішнього положення українського народу під совєтським режимом та за політичну оборону правозахисників УГГрупи.

Комісія Прав Людини СКВУ закликає всю українську спільноту організовано, масово та з'єднано відзначити день 9-го листопада 1982 року в усіх країнах нашого поселення, а особливо у ЗСА, та взяти в оборону всіх ув'язнених членів УГГрупи та всіх українських патріотів, запроторених в тюрмах, концтаборах, психушках, і тим самим заявити Москві, що українці за кордоном стають одним муром з українським народом в Україні в боротьбі за особисту гідність кожної людини та національно-політичне право всього народу.

Комісія Прав Людини СКВУ

У світі

ЩЕ ОДНА ЖЕРТВА АЛЬПІНІЗМУ на Евересті доповнила число могил відчайдушних сміливців, які задумали покорити найвищу вершину світу. Як передають із столиці Непалю Катманду, еспанська експедиція підкорення Евересту закінчилася невдачею. Коли два еспанські альпіністи і високогірський носильщик з племені шерпів були 300 метрів від вершини, шерп зірбвався і впав у безодню. Еспанці припинили дальше сходження і зійшли вниз, не пробуючи вже повторно штурмувати вершину.

ЯК УЖЕ ІНФУОРМОВАНО, НАСЕЛЕННЯ КИТАЮ згідно з цьогорічним переписом становить 1,0008,175,288 осіб. Чоловіків на китайському континенті є 51,5 відсотка, жінок 48,5. Найбільше китайське місто, Шанхай, нараховує 11,859,748 мешканців. Населення столиці Пекіну — 9,230,687.

МІЖНАРОДНЕ ЕМІҐРАЦІЙНЕ БЮРО В ЖЕНЕВІ повідомило, що цього року за 9 місяців з СССР еміґрувало тільки 1,790 жидів. У 1981 році за цей сам час виеміґрували 8,233, а в 1979 році Совєтський Союз випустив 51,320 жидів.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II У ПРОМОВІ, ВИГОЛОШЕНІЙ з нагоди візити у Ватикані президента Західньої Німеччини Карля Карстена минулого тижня, заявив, що сучасний світ загрожує таким установам християнства як подружжя і сім'я. Папа одночасно висловив переконання, що сім'я і подружжя — це основа майбутности людства. Після 35-хвилинної розмови президент Карстен передав Папі чек на 30,000 марок і попросив використати ці гроші на допомогу населенню Ґвінеї. Як відомо, минулого року Папа відбув подорож до Ґвінеї і був глибоко зворушений надзвичайною вбогістю цієї країни.

ЛІДЕРИ ІНДІЇ ТА ПАКІСТАНУ ЗУСТРІЛИСЯ 1-го листопада в Ню Делі, щоб обговорити двосторонні проблеми та встановити постійну комісію для розв'язання всіх виникаючих між цими двома країнами проблем. Президент Пакістану Зія уль-Гак і прем'єр-міністер Індії Індіра Ґанді на своїй діловій зустрічі, першій за останні 10 років, видали відповідні інструкції для „швидкого завершення" створення такої комісії. Вони погодилися на зустріч наступного місяця своїх дипломатів в Ню Делі для розгляду можливостей утворення мирного договору та пакту неаґресії.

САЛЬВАДОРСЬКІ ПАРТИЗАНИ ПОСИЛИЛИ СВІЙ триваючий вже три тижні наступ проти урядових військ, висаджуючи в повітря залізничний міст і спалюючи декілька вантажних машин, паралізуючи тим самим сполучення з східньою частиною країни.

СКОТЛЕНД ЯРД ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО РАЙОН Брикстон у Лондоні знову бушує. Понад 300 юнаків почали підпалювати будинки і обкидали поліцію камінням 1-го листопада після того, як поліція виселила кількох мешканців з району, де рік тому вибухнули заворушення. Речник Скотленд Ярд сказав також, що більшість молоді, яка робила безпорядки, це були чорні.

ПРЕЗИДЕНТ ҐВАТЕМАЛІ ЕФРАЇН РІЙОС МОНТТ заявив, щок він проголосить у березні наступного року основні положення переходу влади в руки конституційного уряду У своєму виступі по радіо і телебаченню президент сказав, що він видасть закон про реєстрацію виборців, політичних партій і організацій 23-го березня.

ДЕМОКРАТИ ПЕРЕМОГЛИ У ВИБОРАХ

Джерзі Сити, Н.Дж. — Хоч остаточні обрахунки виборів, що відбулися у вівторок, 2-го листопада ц.р., ще не вповні закінчені, всеж можна вже ствердити, з певністю, що демократи можуть похвалитися перемогою у виборах на губернаторів і на членів Палати Репрезентантів. В Сенаті республіканці затримали перевагу.

У голосуванні на губернатора стейту Ню Йорк перевагу отримав Маріо М. Квомо, демократичний кандидат, який переміг Луїса Е.Лермана, що кандидував з Республіканської партії. Лерман все ще не піддається тому, що різниця голосів є дуже мала і правдоподібно буде вимагати перечислення голосів.

У стейті Ню Джерзі, де кандидувала до Сенату приятелька українців Миллисент Фенвик, несподівано перемоги добився демократичний кандидат Френк Р. Лотенберґ 52 відсотками голосів до 48 для Фенвик.

Сенатор із стейту Ню Йорку Патрик Мойниген легко виграв вдруге свій пост з Демократичної партії, а в сусідньому стейті Коннектикат, поновну перемогу здобув кандидат Республіканської партії сен. Ловелл П. Вайкер . Губернатором залишився Віліям А. О'Нілл, який став губернатором стейту після смерти Елли Ґрассо.

Також залишився дальше губернатором вже четвертий раз спаралізований після стрілянини в Алабамі Джордж Воллес, кандидат демократів.

Несподіванкою є перемога в Ню Мексико демократичного кандидата на сенатора, головного прокуратора Джефа Бінґемана над республіканським сенатором Гаррісоном Шмідтом, який між іншим мав поміж своїми співробітниками українця, головного радного УНСоюзу Евгена Іванціва.

У Каліфорнії, мейор Сан Дієго Піт Вилсон з Республіканської партії переміг у виборах на сенатора демократа і двократного губернатора Едмунда Бравна. Губернатором цього стейту став республіканець, син вірменських імігрантів, Джордж Дукмеджіян.

В загальному вибори показали, що політика теперішнього президента Роналда Реґена має менше прихильників серед населення, як вона мала ще минулого року, а зріст безробіття і цін був напевно причиною голосування на демократичних кандидатів, які тепер, здобувши принайменше 26 місць більше у Палаті Репрезентантів будуть сильно противитися пропозиціям Президента і він не зможе так легко як досі переводити свої напрямні.

В Америці

ДЕСЯТЬ ЧЛЕНІВ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОГО чудесного вилікування в Бизбі, Аріз., заарештовані у справі сутички з поліцією, в наслідок якої двох провідників цієї церкви забито, а одного поважно поранено. Поліція повідомила, що очікуються дальші арешти. Сталося це, коли поліція прийшла до церкви, щоб вручити сповіщення про порушення дорожного руху.

ЛАВА ПРИСЯЖНИХ В НЕВАДІ розглядає справу судді Геррі Е. Клейборна з Ляс Веґас, який на підставі зізнань аґентів Федерального Бюра Інвестиґацій брав хабарі від власника дому розпусти в Неваді. Суддя запевняє, що він невинний, але підтверджує, що така справа є в розгляді. Її вислід буде дуже важливий тому, що від довгого часу іде боротьба за те, чи ФБІ має право слідкувати за касинами гри і газардом в Неваді.

ДЕРЖАВНА КОМІСІЯ, ЩО ПРОСЛІДУЄ атомові вибухи, ствердила, що можливість випадків в атомових станціях з великими наслідками у знищенні устаткування та тисячами вбитих людей є дуже мала. Комісія прослідувала безпеку у 91 атомових електростанціях на терені ЗСА.

КОМІСІЯ МЕДИЧНИХ ЗНАВЦІВ—ПАТОЛОГІВ, яка переглянула чотири смертні ракові випадки у людей, що буцім-то померли через наслідки атомових вибухів в Неваді, Арізоні та Юті ще у роках 1950-60, ствердила, що в ніодному випадку не можна було з пеністю доказати, що саме радіяція була причиною смерти.

ПОШТОВИЙ УРЯД В ЗСА закінчує фінансовий рік 1982 із надвишкою 688 мільйонів долярів. Але з того приводу не можна сподіватися зменшення поштових оплат. Навпаки, головний поштовий директор Вілліям Ф. Болджер буде пропонувати нову зміну поштових оплат в 1984 році.

ПОЛІЦІЯ В ЧИКАҐО розшукує за 35-літнім білим чоловіком, якого тепер уважають свідком, а може й спричинником затруєнь пілюль Тайленолу. Це вже не перші розшуки за підозрілими у затруєннях і таких підозрілих є біля 12 осіб.

У ВІРДЖІНІЇ ЗААРЕШТУВАЛИ жінку, яка 22-го жовтня мала ніби то закропити собі очі кроплями Вайзін, які були змішані із соляною кислотою. Показується, що її зізнання були фальшиві.

В КАЛІФОРНІЇ ПОМЕР НА СЕРЦЕВУ НЕДУГУ широко відомий фільмовий режисер Кінґ Відор на 88-ому році життя. Впродовж своєї 40-річної праці режисера він створив понад 50 фільмів, з яких деякі здобули світову славу. Повний життя, енерґії та все нових плянів, Кінґ Відор працював майже до останніх місяців над різними фільмовими проєктами, хоча режисерування фільмів закинув ще у 1959 році невдалим фільмом „Соломон і Шеба".

ТОГО ТИЖНЯ МУЗИЧНО зацікавлені мешканці Ня Йорку матимуть нагоду вперше послухати гри на скрипці, що була власністю Ніккольо Паґаніні та яку сконструювали у 1742 році. Це буде тільки п'ятий раз, що ця славна скрипка буде ужита поза границями Італії. Тим разом гратиме на ній неаполітанський скрипаль Сальваторе Аккардо.

З УВАГИ НА ПІДВИШКУ ПОДАТКІВ на цигарки, що має прийти із початком 1983 року, фабрики цигарок в ЗСА рішили вже тепер постепенно підносити на них ціну, щоб тих 16 центів більше, які буде коштувати пачка цигарок, не були так неприємні для покупців. Сподіваються, що купівля цигарок зменшиться на три до п'ять відсотків.

СУДОВИЙ ПРОЦЕС, ЩО МАЄ устійнити хто винен у славному вибуху на Тримилевому острові у 1979 році, розпічнеться щойно тепер в Ню Йорку. Присуд у тому процесі щойно устійнить хто має платити величезні ціни за чищення і направу радіоактивних машин, але рівночасно він вирішить майбутнє випадків у атомових станціях.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — $1.00. Make chek or money orders payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ місячно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

ЗУАДК — збережім і розбудуймо його!

Одною з найтемніших сторінок української дійсности в Америці є ділянка суспільної опіки. Це цікавий і сумний парадокс, бож опіка над потребуючими людьми — старими, хворими, немічними — вимагає грошей, а українська громада в Америці була і є жертвенною. Уже перші наші заробітчанські поселенці висилали до „старого краю" поважні суми із своїх бідних заробітків на прерізні добродійні цілі. „Рідна Школа", „Просвіта", Дім інвалідів у Львові, Народна Лічниця, а від заснування полковником Євгеном Коновальцем Організації Державного Відродження України (ОДВУ) в 1928 році — підпільний рух в Галичині — вони втримувалися головно завдяки жертвенності американських українців. І приїздили сюди з місією переводити збіркову акцію такі діячі, як Лев Ясінчук і Семен Демидчук від „Рідної Школи" і д-р Лонгин Цегельський і д-р Осип Назарук від закордонного державного центру Західньої України й генерал Микола Капустянський від революційного підпілля — і ніхто з них не виїздив з порожніми руками. І тепер, на наших очах, люди жертвують великі суми, якщо тільки бачать щось конкретне, реальне, конструктивне, позитивне. Добровільними пожертвами створено Гарвардський осередок української науки, поверх три мільйони долярів парохіяни церкви св. Юра в Ню Йорку склали на нову величаву церкву і далі складають на її мистецьке вивінування, те саме було з будовою церкви у Чикаґо, великі суми пішли і йдуть на Патріярший Фонд. А проте на всьому терені ЗСА нема ні одного такого дому для старців і хворих, як Дім імени Івана Франка у Торонто, — крім, може, створеного трішки на його подобу Українською Католицькою Митрополією дому у Філядельфії. Коли ж виринула була приватна ініціятива, щоб створити такий великий дім — вбито її з вини прикметної українцям персональної зависти та підходу до справи крізь призму персональної антипатії.

Але був час, коли зорганізована громада розуміла потребу суспільної опіки. 22-го січня 1944 року покликано до життя окрему установу для ведення допомогової акції потребуючим — Злучений Український Американський Допомоговий Комітет. Кругло 60,000 українців в ЗСА завдячують тій установі своє переселення сюди і, після першого прикрого періоду, завдячують ЗУАДК-ві піднесення себе на вищий громадський, інтелектуальний рівень і матеріяльний ступінь. З назвою тієї установи тісно пов'язані прізвища таких світлих постатей — піонерів, як Іван Панчук, Володимир Галан, Лука Мишуга і десятки-сотні чоловіків і жінок, які включилися активно в діяльність ЗУАДК-т. Тоді то роками проявляли своє золоте серце для новоприбулих потребуючих земляків Іванна Бенцаль, Марія Демидчук, Анна Курило, Катерина Пелешок — у Ню Йорку, Олена Штогрин у Філядельфії, Катерина Гульчій у Чікаґо, щоби навести тільки тих кілька прізвищ. Павло Дубас, Роман Карбівник, Іван Іванчук — це теж тільки кілька прізвищ з-посеред перечислених чоловіків активних у ЗУАДК-ті.

ЗУАДК був одною із найперших своєю повагою і своїм значенням українських установ в Америці. Він довгими роками грав ролю амбасадора України перед американським і міжнародним світом. Він користувався довір'ям найвищих американських і міжнародних кіл. Через його касу перейшли мільйонові суми — і ані один цент не пропав. Переживав ЗУАДК за час свого існування світлі моменти і кризи. Коли треба було допомоги потерпілим українцям від землетрусу в Юґославії — проявилася знову масова жертвенність і виринули знову активні в цій справі діячі, як ось Маріян Коць. Криза прийшла, коли важко захворів довголітній екзекутивний директор, потім президент ЗУАДК — д-р Володимир Галан душа ЗУАДК-ту, і коли треба було переставлятися з допомоги українцям за кордоном на допомогу потребуючим поселенцям в Північній і Південній Америці, ініціятиву перехопили деякі інші чинники, як Союз Українок і „Самопоміч".

Але ЗУАДК мав і має свою світлу традицію і своє значення, як централя допомогової дії, централя суспільної опіки. Це завжди була всеукраїнська, поза і понадпартійна і понадконфесійна установа. І такою вона мусить залишитися. Годі навіть думати, щоб на терені харитативної організації могло прийти до якихось партійних розгр на тлі особистих чи партійних амбіцій. Це перечило б не тільки чартерові і місії ЗУАДК-ту, але й здоровому глуздові. Загальні збори, які відбудуться в суботу, мусять заманіфестувати власне це понадпартійне і понадконфесійне обличчя і мусять дати поштовх до оновлення цієї прегарної за своєю місією і своїм минулим організації, щоб посипалися знову щедрі пожертви до цього центру допомоги потребуючим українським людям. Може пощастить таки здвигнути доми на подобу дому імени Івана Франка у Торонто, може пощастить відбудувати ентузіязм для допомоги жертвам большевицьких знущань. Це можна і треба зробити спільними з'єднаними силами. Хай пропаде огидливий староримський вислів „гомо гоміні люпус" (людина людині вовк) і хай затріюмфує заповідь Господня „люби ближнього свого, як себе самого".

Святослав Караванський

ОЛЕНА АНТОНІВ — ЛЮДИНА ЧЕСТИ Й ОБОВ'ЯЗКУ

У Володимирській тюрмі, як і в інших тюрмах СССР, тюремна адміністрація тримає для „підтримання порядку" у в'язниці спеціяльну команду з десятка дебелих лобуряк-наглядачів, чий обов'язок полягає у приборканні протестних виступів в'язнів. Про те, як ця команда „підтримує порядок", дуже виразно говорить назва, яку дали їй в'язні. Вони назвали її „буц-команда". Коли в якійсь частині тюрми в'язні „порушують режим", тобто не підкоряються сваволі, черговий ключник спеціяльним сиґналом викликає „буц-команду". І тоді відпочилі і спраглі „роботи" лобурі вдираються до бунтівної камери і чинять розправу. Тепер можна бити, топтати ногами, накладати наручники, натягати гамівну сорочку, обливати водою і бити знову. Задля успіху цієї „ключової" операції, „буц-команду" старанно оберігають від інших повинностей. Коли немає „роботи", команда розважається грою в доміно, пінґ-понґ, слухає музику.

Я згадав про Володимирську „буц-команду", коли прочитав статтю „Антонів і Клеопатра", опубліковану у львівському виданні московської „Правди", що виходить під назвою „Вільна Україна". Діставши сиґнал згори, член літературної „буц-команди" графоман М. Тороповський настрочив свій черговий твір-інсинуацію за всіма правилами каґебівської „буц-журналістики".

Той, хто знає ціну звареному у кухні КГБ варива, навряд чи повірить підтасовкам, перекрученням і наклепам, наведеним у статті. Саме тільки ім'я автора багато говорить. Очолювши літературну „буц-команду", М. Тороповський не за страх, а за совість виконує взяті на себе „обов'язки". Він писав насичені жовчю статті проти батька й сина Січків — викривателів убивць композитора В. Івасюка. Він писав і про інших чесних українців, обливаючи їх брудом і наклепами.

Навряд чи варто полемізувати з цим літературним пігмеєм. Але наклепи на Олену Антонів мають далекосяжну мету, а саме, розсварити інодумців різних національностей, як в СССР, так і поза ним, ліквідувати налагоджену допомогу політв'язням та їхнім сім'ям. Тому я вважаю за потрібне сказати кілька слів про людину, так підступно і підло оббріхану каґебівським писакою.

До арешту 1965 року я не знав Олени Антонів особисто. Коли в 1971 році заарештували мою дружину, у мене виникла потреба листуватися з кимось на волі. Сталося так, що за місяць після арешту дружини заарештували і більшість моїх знайомих. Це був погром української інтеліґенції 1972 року. Тоді я звернувся до незнайомої мені особисто людини — Олени Антонів. Олена Антонів, хоч і мала чимало інших клопотів, взяла на себе ще й цей клопіт — листуватися з „особливо-небезпечним державним злочинцем-рецедивістом". І ми листувалися. Листування для в'язня — це вікно у світ. І О. Антонів відчинила для мене це вікно. Таким вікном був аркуш паперу або поштівка, які приносили вістки з України. 1974 року, відбувши половину свого реченця, я дістав „право" раз у рік одержувати з волі продуктові пакунки. Я знову звернувся до О. Антонів. На совєтській каторзі я заробляв якісь гроші, які зберігалися на моєму особистому рахунку. З цих грошей я вислав О. Антонів для придбання харчів 100 карбованців. Пакунок я дістав, але пані Олена написала, що грошей моїх вона не потребує і буде їх зберігати. До 1975 року я дістав від Антонів кілька пакунків і вислав їй щось 350 карбованців. Як тільки 1975 року мою дружину звільнено, О. Антонів одразу ж вислала їй усі мої гроші.

Цей факт може служити найкращою ілюстрацією до характеристики О. Антонів. Чесність і жертовність цієї людини не викликає сумніву ні в кого, хто її знав чи то особисто, чи через листування.

Після звільнення я мав наґоду зустрічатися кілька разів з О. Антонів. І з цих зустрічей виніс те саме враження: чесна, самовіддана і добра людина. Так. Про Олену Антонів можна сказати, що це добра людина. Саме чесні та добрі люди завжди були і є об'єктом цькувань КҐБ, партії та держави, які силкуються обернути їх на безхребетних „нових" людей. Деколи їм це вдається. Наприклад, психіка „колишнього науковця" О. Болонкіна та колишнього інакодумця І. Дзюби відступила перед шантажем та погрозами.

Страх перед репресіями змусив і декого з інодумців заявити, що вони не діставали від О. Антонів грошей. Їм забракло мужности відмовитися говорити з КГБ про гроші взагалі, сказавши: „Це моя особиста справа, від кого і скільки я дістав чи не дістав грошей. Це не є злочин і на цю тему я не розмовляю". Можливо, що, заперечуючи одержання грошей, дехто з них думав, що так буде краще. Бо й справді важко здогадатися, яку підступну мету має КҐБ у тому чи іншому випадку.

Але правда й істина є речі, що їх не можуть знищити навіть такі майстри дезінформації та провокацій, як боси совєтського Ґестапо. Стаття „буц-журналіста" М. Тороповського змонтована за такими примітивними „переконавчими" рецептами і написана таким відверто погромницьким стилем, що усі чесні українські, російські та інші інодумці сприйняли її як фальсифікацію. А Олена Антонів була і лишиться для них зразком доброти, чесности і порядности. У цьому я не маю найменшого сумніву.

Перед Конґресом СФУЖО

Підготова до IV Конґресу Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, що відбудеться у днях 25 до 28-го листопада, 1982 року у Філядельфії, завершується.

Провідною думкою Конґресу є збереження українськости родини дарма, що пристосованої до життя в оточенні інших народів, — дорогою виховання нових поколінь у пошані до історичного минулого українського народу, його культурних надбань і його окремішности в колі народів світу, та при продовженні звичаєвих, родинних і релігійних традицій передаваних з роду в рід.

Конґресові комісії пильно працюють, щоб запевнити справний перебіг нарад, а провідниці панелів і „воркшапів" подбали про цікаву тематику, що заторкує усі ділянки життя української спільноти і завдань жінок у них.

Два панелі відбудуться на пленарних нарадах. Першого дня нарад 26-го листопада, Олена Процюк і її панелістки обширно насвітлять діяльність СФУЖО в ділянці зовнішніх зв'язків, а в неділю, 28-го листопада, відбудеться програмовий панель, розвиваючи мотто Конґресу „Українська Родина" (модератор Ольга Кузьмович). Важливу доповідь матиме Ніна Строката про „Жінку України". Щоб підкреслити духову нерозривність українських жінок у різних країнах світу з посестрами в рідному краї і їх турботу за долю жінки України.

Очевидно ділові наради включатимуть звітування, поправки і доповнення до статуту, вибори і ухвали згідно із обов'язуючим порядком нарад.

Вісім комісій СФУЖО відбудуть паралельно свої сесії у формі панелів, кольоквій або „воркшапів" у полученні з дискусією учасниць і наміченням рекомендацій на майбутнє. Подаємо список Комісій і діючих референток: Програмова — Люба Шандра (ЗСА); Організаційна — Анна Марія Баран (Канада); Культурно-освітня — Стефанія Бернадин (заступниця) ЗСА; Народне мистецтво — Лариса Вацке (Канада); Виховна — Оксана Соколик (Канада); Суспільної служби — Наталія Іванів (ЗСА); Фінансова — Марія Харина (ЗСА), Марія Горбань (Канада), Лідія Дяченко (ЗСА); Пресова комісія — координатор Дора Рак.

Участь делеґаток від організацій із різних країн запевнить успіх Конґресу цієї світової федерації. Досі зголошена кількість делеґаток: із ЗСА — 17, Канада — 18, три з Великобританії, та по одній з Німеччини, Франції і Бельгії. Очікуваний приїзд делеґаток від п'ятьох організацій із Південної Америки і Австралії та гостя із Швайцарії від нової організації.

Дора Рак

Степан Женецький

РИЧАРД НІКСОН — ПРО СВОЇ ЗУСТРІЧІ З ПРОВІДНИКАМИ СУЧАСНОГО СВІТУ

Нещодавно на американському книжковому ринку появилася нова книжка п. з. „Провідники" („Leaders"), автором якої є колишній президент Америки Ричард Ніксон, який із-за злопам'ятного „Вотерґету" мусів зрезиґнувати з найвищого і найпочеснішого становища — Президента держави. Книжка ця здобула багато схвальних рецензій і стала „бестселлером" — найкраще продаваною книжкою.

У цій книжці Ніксон описує зустрічі й розмови та подає характеристику державних мужів, і політиків, з якими він часто зустрічався, розмовляв і переговорював під час своєї довгої праці на становищі спершу заступника президента, а відтак Президента З'єднаних Стейтів Америки.

Американський історик Томас Карлайл твердить, що історія є біографією великих людей, або щонайменше великих провідників, які запалюють своїми чинами мільйони людей, щоб вони йшли туди, куди їх вони провадять. Що ж є життя людства, — пише він, — як не почитування таких людей? „Суспільства постають на почитуванні героїв".

І це правдива істина: світова історія, це біографія Олександра Македонського, грецьких та римських полководців, Джінґіс хана, Наполеона, шведського короля Карла XII, союзника Мазепи і т. д.

Українська історія, це біографія наших королів і князів: Володимира Великого, Святослава Завойовника, Ярослава Осьмомисла, Романа Галицького; гетьманів: Богдана Хмельницького, Івана Мазепи, Петра Дорошенка; запорозьких отаманів: Байди Вишневецького, Петра Сагайдачного, Сірка, Палія; у найновішій історії: Симона Петлюри, Євгена Коновальця, гетьмана Павла Скоропадського, Степана Бандери, Романа Шухевича-Чупринки.

Чим вирізняються провідники? Не завжди моральними цілями їхнього провідництва. Адже ж деякі з них — Ленін, Гітлер, Сталін — також поривали за собою мільйони своїх звеличників, але вони запровадили їх на дно нужди і пропасти, в їхню загибель.

Ричард Ніксон описує провідників світу наших часів, з якими він мав наґоду зустрічатися, розмовляти і їх обсервувати, і він описав їхні добрі і погані привички у своїй книжці.

Якими були ці провідники? Історичні записи багато говорять про них, але мало хто з-поміж нас мав нагоду бачити їх навіть здалека, крім хіба новинкарів і журналістів, яким дозволялося побувати близько них і вони записували про них деякі вістки. Тому люди так радо читають спомини, чи описи вдачі тих людей, які мали нагоду побувати близько тих провідників.

Вибір героїв Ніксона до його книжки, тобто провідників, досить цікавий. Він описав зустрічі і розмови з Черчілем і де Ґолем. Також з кльовнуватим Нікітою Хрущовим і китайцем Чжоу Ен-лаєм. З Хрущовим тому, що він був тоді провідником Совєтського Союзу, а з Чжоу Ен-лаєм тому, що він був будівничим модерного Китаю. Описав він також зустрічі з Конрадом Аденауером, який вивів Німечину з попелу воєнного знищення і підніс до рівня переможців. Написав Ніксон і про МекАртура, найздібнішого американського генерала з часів Другої світової війни, але про якого історія записала тільки як такого, що був проконсулем переможеної Японії.

У книжці Ніксона завважуються дивні пропуски деяких тодішніх провідників, про яких він не згадує. Немає в ній, наприклад, згадки про японця Шіґеру Йошіду, здібного політика, який був кількома наворотами прем'єром Японії. Не згадав він також генерала Двайта Айзенгавера, якого Ніксон знав найкраще і найдовше, бувши через дві каденції його заступником, як цей був Президентом країни.

Ніксон накреслив цікаві риси у вибраних ним для своєї книжки тодішніх провідників, керівників світу. Наприклад, він описує звичку Черчіля частенько в ході розмови поплакувати. У Хрущова він підмітив „великий сенс гумору" та хвальковатість. Ніксон пише, що Хрущов одного разу нахвалявся, що його міністер закордонних справ, Ґромико, такий йому послушний, що зробить усе, що він йому прикаже: „навіть сяде 'голим сидженням' на брилу льоду"... Про Чжоу Ен-лая пише, що він мав звичку перехиляти голову в один бік, коли з кимось говорив. Цього китайського державного мужа Ніксон так схарактеризував: „Це був вулкан під брилою льоду". Ніксон також подав шкіци визначних осіб тодішніх часів: Нассера, Садата, Неру, Бен-Ґуріона.

Цікаво, що Ніксон значущо підкреслив факт, що багато з героїв його книжки — Черчіль, де Ґоль, Чжоу Ен-лай, Аденауер, МекАртур — довго перебували в затінку; здавалося, що їхня

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Виконали кантату „Завойовники прерій"

В Едмонтоні, столиці Канадської України, хор „Дніпро", жіночий вокальний ансамбль „Мережі" та чоловічий хор „Каштани" спільними силами, під орудою диригента Володимира Колесника 10-го жовтня 1982 року вперше виконали кантату „Завойовники прерій", що її створив композитор Сергій Яременко на слова Яра Славутича. Кантату виконано в супроводі Едмонтонської симфонічної оркестри. Сольову партію співав Леонід Скірко, що прибув з Торонто. З великим успіхом і належним резонансом концерт відбувся в залі Альбертського університету, у програмі святкування 50-річчя Українського Національного Об'єднання.

Слова кантати написав д-р Яр Славутич, професор української мови й літератури в Альбертському університеті, ще на початку шістдесятих років, після переїзду з Каліфорнії до Альберти. Складається цей твір із трьох частин і належно вшановує український вклад у розбудову Канади. Уперше надруковано твір в в альманасі „Північне сяйво" (кн. 2, 1965) та у збірці „Завойовники прерій" (Едмонтон, 1968), а потім передруковано в підсумковому виданні „Зібрані твори, 1938-1978", що з'явилося 1978 року. Музику додав проф. С. Яременко щойно недавно. Ця кантата була нагороджена на конкурсі Українського Музичного Товариства в Америці грошовою премією.

Гармонійне поєднання слів і музики в кантаті та майстерне виконання було високо оцінене добірною публікою, що вшанувала виконавців та авторів масовим уставанням з місць. Викликали на сцену також авторів кантати, що зайняло майже половину всього концерту. На решту програми складалися доповідь д-ра Миколи Суховерського, виступи танцювальної групи МУНО, „Українська симфонія" невідомого автора XIX сторіччя, сольові точки та кілька пісень, що їх виконав вокальний ансамбль „Мережі" під керівництвом Марії Дитиняк. Університетська заля на 700 місць була повна по береги.

Концерт для вшанування Українського Національного Об'єднання в Канаді залишив незабутнє враження як виконанням, так і новою програмою, що припа-

(Продовження на стор. 4)

Василь Качмар

КИЇВСЬКЕ І МОСКОВСЬКЕ ХРИСТИЯНСТВО

I

Дня 19-го березня 1979 року Папа Іван Павло II звернувся окремим листом до Патріярха Помісної Української Католицької Церкви Блаженнішого Йосифа Сліпого, української Ієрархії і українського народу, згадуючи недалеке вже 1 000-річчя введення християнства у державі Русі-Україні. Лист цей є відповіддю на прохання Їх Блаженства і Владик, яке передано Папі на авдієнції 21-го листопада 1978 року.

Папа подав коротко деякі факти з історії початків християнства в Київській Русі, а зокрема торкнувся питання церковної єдности в XV сторіччі з київським Митрополитом Ісидором. Єдність завершилася щойно в XVI сторіччі на Берестейському Соборі. Історія ця — це хрест, який ніс митрополит Ісидор, а також і Блаженніший, — пише Папа, — а також несе його наша Церква досі.

Українська Католицька Церква, — згадує Папа, — — є також свідком історичного екуменізму-змагання за поєднання Церков Сходу в часі Другого Ватиканського Собору. Кінчає Папа свого листа побажанням, щоб постав зв'язок любови між громадами тієї східньої християнської спадщини, з якими Католицька Церква не є ще в повному молитовному єднанні.

Лист Папи до нашого Патріярха викликав у православному світі, а зокрема в Москві, заклопотання і спонукав Крутіцького і Коломенського митрополита Ювеналія, який є президентом відділів церковних справ для закордону при Московському патріярхаті, вислати кардиналові Віллебрандсові, президентові Секретаріяту християнської єдности, відповідного листа.

На цьому місці треба бодай побіжно згадати про „церковну" кар'єру митрополита Ювеналія. Отож, він народився 22-го вересня 1935 року під іменем Владімір Поярков у російському місті Ярославі. В 1945 році, маючи 10 років, на бажання матері він став вівтарним хлопцем у відкритій церкві рідного міста. Священиком тоді був Нікодим Ротов, відомий пізніше митрополит Ленінградський і Новгородський. Оте знайомство вирішило про дальшу просто карколомну кар'єру Ювеналія.

Закінчивши середню школу, Поярков вступив до духовної семінарії, опісля — до академії у Ленінграді й Загорську. В 1960 році став єромонахом. Саме тоді відбувався в Москві Міжнародний фестиваль молоді, і його призначено делеґатом на той фестиваль. В 1961 році закінчив академію, написавши працю про „Міжнародні відносини Російської Церкви в 1917-1943 роках". Слід пригадати, що це були роки, коли Христова Церква в Росії була майже зліквідована.

Від того часу Ювеналія постійно підвищують у різних „ранґах". Його призначають референтом відділу зовнішніх справ Російської Православної Церкви, і таким чином Ювеналій став уповноваженим тієї ж Церкви на різних „мирних" конференціях і делеґатом до Світової Ради Церков. Як член юнацького реферату Світової Ради Церков, Ювеналій в 1962 році почав редаґувати часопис „Штімме ортодоксіє" („Голос православія") у Східньому Берліні. В 1965 році він був делеґатом на Світовому конґресі за „незалежність, роззброєння і мир" і спостерігачем на Ватиканському Соборі II.

В тому ж самому році Ювеналій став, чи радше дістав підвищення на єпископа і заступника керуючого відділом зовнішніх справ московської патріярхії. З нагоди призначення його на єпископа, Ювеналій виявив, що своє підвищення він завдячує митрополитові Нікодимові. В 1972 році Ювеналій, що постійно був на послугах Кремлю, помагаючи комуністичним атеїстам у гарячих світових центрах совєтської політики проводити совєтський наступ або закріплювати атеїстичні позиції; дістав нове підвищення: він стає архиєпископом і митрополитом, перебираючи від митрополита Нікодима Ротова „посаду" керуючого відділом зовнішніх справ московської режимової Церкви.

В 1977 році на Кремлі був усунений голова Верховної Ради СССР Микола Подгорний і замінений Брежнєвим, а т. зв. „священий синод" Російської Православної Церкви в Москві усунув по причині „недуги" митрополита Крутіцького та Коломенського — Серафима. На його місце призначено митрополита Ювеналія. Мало того. Ювеналій став „местоблюстителем патріяршого престола", себто заступником московського патріярха Пімена! Отже Ювіналій є наймолодшим заступником патріярха в усій історії російської Церкви. Зміна „варти" має велике значення для Кремлю, бо Ювеналій до того часу мало цікавився Церквою в СССР, а його праця була важливою для Кремлю за кордоном.

В листі з 4-го вересня 1979 року до кардинала Жана Віллебрандса Ювеналій підкреслив, що лист Папи Івана Павла II до Кардинала Сліпого з 19-го березня 1979 року викликав неприхильну реакцію збоку різних Церков, а також і подібну реакцію серед його братів-єпископів і інших членів Російської Православної Церкви. В листі до Кардинала Сліпого, пише Ювеналій, стверджується, що „Унія" далі залишається важливим засобом для відновлення єдности Церкви і, що „Берстейська Унія зберегла до сьогодні свою церкву і релігійну силу..." На цьому місці слід пригадати, що „синод" в лютому 1946 року в Львові незаконно і насильно зліквідував Берестейську Унію, тому то митрополит Ювеналій зі здивуванням відмітив, що „Апостольський престол завжди приписував цій Унії виняткове значення"... А це викликає враження зміни екуменічної лінії Святого Престолу у відношенні до православних Церков, як теж щодо екуменічної приязні між Церквами, кінчає Ювеналій, і просить кард. Віллебрандса про уточнення.

Кардинал Віллебрандс, президент Християнської єдности, відписав Ювеналієві вже 22-го вересня 1979 року, що його листа він віддав до Святішого Отця і узгіднив з ним свою відповідь Ювеналієві. Уточнюючи лист Папи щодо Берестейської Унії, Віллебрандс підкреслив, що Папа, пишучи до Кардинала Сліпого, звертався до Помісної Церкви, розуміється Української Католицької, яка має „власну історію і власні традиції, та що ця Церква сьогодні переносить важкі випробування". Для українських католиків в краю чи деінде Берестейська Унія, — пригадує Віллебрандс Ювеналієві, — завжди мала особливе значення. В певних православних колах існує тенденція, щоб ліквідація унійтів стала передумовою діялогу з Римською Церквою.

(Продовження буде)

Інавґурація року у філії УКУ в Чикаґо

У п'ятницю, 15-го жовтня, при участі приблизно 100 осіб відбулася інавґурація дев'ятого з черги академічного року Філії Українського Католицького Університету в Чикаґо. Цього року інавґурація відбулася при особливій програмі. Тому що цього року припало 100-річчя з дня народження св. пам'яті проф. д-ра Маріяна Панчишина, як також і 60-річчя Українського Тайного Університитету у Львові, що його другим ректором був д-р Панчишин, дирекція Філії УКУ разом з чикаґівським Осередком НТШ та Іллійнойським відділом Українського Лікарського Т-ва Північної Америки рішили відзначити ці дві важливі річниці спільним святочним вечором, на якому були виголошені дві цікаві доповіді про д-ра Панчишина і УТУ у Львові.

Отець митрат Маріян Бутринський, директор Філії УКУ, відкрив вечір і привітав усіх, пригадавши про важливі завдання Філії УКУ, що їй доручив її основник Блаженніший Патріярх Йосиф, а саме: бути світилом українського християнського світогляду в сьогоднішньому світі. О. митрат Бутринський привітав теж небуденного гостя з Риму, секретаря Патріярха Йосифа, о. д-ра Івана Дацька і попросив його до привіту.

У своєму слові о. д-р Дацько звернув увагу на те, що для відновлення української незалежности необхідна вільна українська християнська наука.

Проф. Мирослав Семчишин, голова місцевого осередку НТШ та керівник педагогічних курсів при Філії УКУ, дав вступ до головних доповідей, в якому представив образ стану науки у Західній Україні до заснування УТУ.

У своїй доповіді п. з. „Дещо з історії Українського Тайного Університету" д-р Павло Сениця докладно описав події, які довели до створення цієї унікальної наукової установи. Д-р Сениця подав широкий образ діяльности УТУ та цікаво описав тяжкі обставини, в яких відбувалися виклади, та їх переслідування польською поліцією і, врешті, закриття університету.

У доповіді про „Життєвий шлях та заслуги проф. д-ра Маріяна Панчишина" д-р Павло Пундій документально, а при тому й зворушливо, представив велику постать покійного професора — громадянина і мецената науки в Західній Україні, який належав до „великої трійці" Галичини в першій половині XX століття разом з Митрополитом Андреєм Шептицьким та д-ром Костем Левицьким.

Після доповідей о. митр. Бутринський вручив свідоцтва закінчення педагогічного курсу при Філії УКУ в Чикаґо двом надійним студентам, а саме — Миронові Левицькому та Яремі Дашкові, які минулого року закінчили цей курс і тепер мають право вчителювати в школах українознавства.

Голова Відділу УЛТПА в Чикаґо д-р Юрій Грицеляк, закрив вечір подякою і признанням доповідачам та запросив усіх до перекуски, що її надзвичайно гарно приготовили дружини лікарів Таня Рейнарович і Романа Яхторович,

На кінець слід згадати, що на цьому вечорі була присутня родина св. п. д-ра Панчишина — дружина Ольга та син д-р Маріян молодший.

(о. П. Ґ.)

40-річний ювілей подружжя Горничів

Інж. Роман і Дарія Горничі

У неділю, 5-го вересня ц.р., інж. Роман і Дарія Горничі в Лондоні, Онт., Канада, відзначили в колі своїх дітей, внука і членів ближчої родини, скромно, але в святковому настрої — 40-річчя свого подружнього життя, на що їх доля злучила в славному нашому місті Ярослав ві на Лемківщині.

Повінчав їх тоді, 5-го вересня 1942 року, о. декан Хотинецький з чотирома іншими священиками, а між ними за благословенням збігом обставин links сослужив, вінчав та благословив на нову дорогу життя свою дочку Дарію о. Василь Ціховляз.

Р.Горнич свої професійні студії закінчив інженерським дипломом на Політехніці у Львові, а його співювілятка подружньої сороківки Дарія, колишня студентка перемишльської гімназії, здала матуру в Кракові, а згодом закінчила учительську школу в Ярославі.

Після життєвих перепетій під час і після Другої світової війни, що ними скитальська доля обдаровувала кожну українську людину, чи родину, що відірвалась від рідної землі й пішла шукати по роках скитальства кращої долі в заокеанських країнах свого майбутнього поселення. Подружжя Горничів в 1948 році опинилося на канадській землі в Тандер Бей, Онт., звідки, однак, у 1951 році переїхали до онтарійського Лондону і тут щасливо загосподарилися з огляду на сталу працю інж. Горнича в департаменті транспорту Онтарійського уряду. Тут згодом вони набули власний дім і в ньому виховували своїх дітей Мартусю і Адя. Дарія Горнич, яка все старалась зберігати добре ім'я священичого роду, є членкою лондонського відділу ЛУКЖ і його управи.

Інж. Горнич по 30-ох роках професійної праці недавно відійшов на емеритуру, а щоб не нудьгувати забагато, подвоїв зусилля своєї дотеперішньої праці секретаря відділу УНС.

Дочка Р. і Д. Горничів Марта — це рідкий приклад українки француженки через свою професію, бо по закінченні університетських студій у Вестерн університеті в Лондоні, Онт., виспеціялізувалась у французькій мові й є взірцевою учителькою в одній з торонтонських середніх шкіл. Вона теж щиро уділяється праці оперного хору в Торонто.

Син Горничів д-р Адріян Горнич після Мек Мастер університету разом з іншим лікарем веде свою лікарську канцелярію в Гемилтоні і працює в одному з гамилтонських шпиталів.

Молодий д-р Горнич одружений з Іриною, дочкою Івана і Розалії Макогонів у Віндзорі, Онт., де вона закінчила університетські студії ступенем бакалявра з історії.

Молоді Горничі є батьками 2-літнього Дамянчика, який був також учасником ювілейних святкувань дідуся і бабуні Горничів.

Самі святкування хоч проходили в родинній атмосфері, але виявились по-християнськи також у церкві, де по закінчення Служби Божої місцевий парох о. В. Дзюрман покликав ювілятів перед тетрапод і уділив їм спеціяльне благословення, а учасники Богослужби заспівали їм „Многих літ".

Діти, внук і інші члени родини також зложили ювілятам щедрі подарунки та висловили свої сердечні побажання.

М.

Соборницькі святкування 40-річчя УПА в Рочестері

Рочестер, Н.Й. (І.Лико) — В суботу, 9-го жовтня ц.р., місцева українська громада вояцьким бенкетом відзначила 40-річчя створення Української Повстанської Армії.

Святкування відбулись в залі української католицької церкви св. Йосафата, у присутності чотирьох українських священиків та трьох сотень громадян.

В 6:15 год. вечора голова Ділового комітету Володимир Ґулкевич відкрив імпрезу і привітав святкову громаду. У вступному слові він, між іншим, підкреслив значення створення і дії УПА, яка усім ворогам України сказала — досить тюрем, розстрілів і шибениць, досить засилання українців в Сибір і концентраційні табори, досить кривд українському народові, та повела нерівну героїську боротьбу проти потуг брунатної Німеччини та червоної московської імперії.

Програму вечора вміло проводив д-р Володимир Мотика.

Після відкриття представники молодечих організацій Пласту і СУМ-А (по двоє від кожної організації) зложили вінки квітів перед портретом ген. Романа Шухевича — Тараса Чупринки. Портрет у штучному дубовому вінку, з трьома літерами — УПА, та з написом вгорі золотими буквами на синьому підложжі: „Тільки зброя родить волю", оздобив колишній усусус і воїн УГА, опісля старшина УПА Теодор Бабюк.

Після покладення вінків ветерани УПА, УСС-ів, УГА, армії УНР, Карпатської Січі, І-ої Української Дивізії УНА та в'єтнамської війни під команду Василя Білана у супроводі прапороносців СУМ-А і Пласту та комбатантських організацій з піснею на вустах „Маршують вже повстанці", вмаршували до залі.

Тут відбувся салют поляглим. Під звуки сурми Василя Лужецького, мол., д-р Володимир Мотика виголосив „Присягу вояка Української Повстанчої Армії", після цього залунали слова нашого національного гимну „Ще не вмерла Україна".

Наступною точкою була рецитація уривку з повстанського вірша „Друзям Полісся", яку з патосом виконала мґр Леся Рабарська, за що слухачі нагородили її рясними оплесками.

Святкову доповідь виголосив колишній вояк УПА Іван Лико. У своїй доповіді він подав короткий перегляд подій в Україні від часів державности Української Народної Республіки; життєві умовини українського народу під окупаціями червоної Москви, Польщі і Німеччини; причини постання УПА, її геройську понад десятилітню боротьбу під командуванням ген. Романа Шухевича — Тараса Чупринки, та політичного проводу УГВР, значення цієї боротьби в історії визвольних змагань українського народу і її наслідки для сучасного покоління, що у змінених умовинах і у зміненій формі продовжує діло предків, ведучи по сьогоднішній день посилену ідеологічну боротьбу за звільнення українських земель з-під чужої окупації.

Після доповіді колишній підстаршина УПА, голова Ділового комітету Володимир Ґулкевич прочитав спогад про бій у Карпатах і прорив крізь ворожу лінію сотні командира „Громенка".

Майстер церемонії д-р В. Мотика представив присутніх членів Почесного громадського комітету, в склад якого ввійшли — митрофорний протоієрей о. Федір Коваленко, парох української православної церкви св. Покрови, о. шамб. Джон Сквіллєр, парох української католицької церкви св. Йосафата; о. Володимир Вербицький, парох української католицької церкви Св. Богоявлення, та голови в 35-ох українських організацій і установ — Організацій Українського Визвольного Фронту, Організацій Державного Відродження України, Пласту, СУМ-А, комбатантських організацій, жіночих (СУА), Комітету Оборони Національних і Людських Прав в Україні, Української Кредитової Спілки, чоловічого хору „Сурма" і мішаного хору церкви Богоявлення Організації Оборони Лемківщини, церковних комітетів, українських домівок та братсько-допомогових організацій.

У святкуваннях взяв також участь гість з Торонто о. Байрак, якого майстер церемонії представив з належною пошаною. Потім були представлені колишні вояки УПА, а також представники українських організацій і установ, які, крім комбатантських організацій, були заступлені 43-ма представниками.

На закінчення офіційної частини майстер церемонії, між іншим, висловив признання українській громаді нашого міста за свідому національно-громадську поставу, що проявилась у дійсно соборницьких святкуваннях 40-річчя геройської УПА.

Після вечері оркестра „Веселка" Василя Корнили розпочала танцювальну забаву трьома стрілецькими піснями.

Новий доктор — Марія Витвицька

Марія Витвицька

Час від часу наша преса інформує про відрадні вістки, про успіхи нашої молоді, яка, закінчивши високі студії, займає відповідні становища у культурному, професійному й державному житті народу. Радіють з цього приводу не лише батьки, але й українське суспільство, бо це ознака, що народ живе, піднімається по щаблях культурного й побутового розвитку все вище й вище.

В цьому році можемо занотувати ще одну радісну вістку, що Марія Витвицька, донька д-ра Ігоря і Дарії, зі Зацерковних, та внучка св. п. д-ра Степана Витвицького, Президента УНР, з успіхом закінчила медичні студії і отримала диплом доктора медицини у Стейтовому центрі медичних студій в Сиракюзах, Н. Й.

Лише витривалістю у праці й послідовністю у змаганнях осягнула вона цей успіх. Після закінчення початкової освіти у парафіяльній школі св. Юра у Ню Йорку й середньої у Сестер Василіянок у Факс Чейз, Філядельфія, Ляля Витвицька (так її звали у Пласті) студіювала у Нюйоркському міському коледжі мистецтво, а зокрема графіку й фотографію. Вона закінчила навчання, одержавши диплом бакаляра у мистецтві. Опісля вписалася вона на студії у Колюмбійському університеті в Ню Йорку й студіювала фізичне виховання й фізіологію. Ці студії вона закінчила, одержавши диплом маґістра. Та й це її не вдовольняло, тому вона почала в Колюмбійському університеті передмедичні студії, які закінчила з відзначенням в 1978 році. Завдяки поступові в науці вдалося їй вписатися на медичні студії у Сиракюзах і стати доктором медичних наук.

Тепер Марія Витвицька — доктор медицини і відбуває приписану практику у шпиталях стейту Массачусетс.

Д-р М.Витвицька, колишня новачка, юначка й виховниця у Пласті, залюбки вправляє спорт, зокрема плавання, любить туристику, а улюбленим зайняттям є малярство. Радіємо її успіхом, ґратулюємо батькам і бажаємо успіхів у професійній праці.

Іван Скочилас

Доповідь Валентина Мороза у Чикаґо

З ініціятиви кількох приватних громадян завітав до Чикаґо Валентин Мороз і тут у неділю, 24-го жовтня, в пополудневих годинах, в невеликій залі Дому УНСоюзу виступив з доповіддю на тему „Україна у 80-их роках і наші перспективи".

Прелеґент з типовим йому ораторством, прихованим патосом та великою дозою інколи зайвого гумору, на вступі дав загальну характеристику української духовости, а з її найбільш яскравих неґативів назвав відсутність у нашій збірній психіці інстинкту єдности, але не механічної, а продуманої, творчої. Часто посилаючись на історію, зокрема модерного жидівства, та на патріотичні рухи серед поляків, він осудив українських провідних діячів доби державного зриву, зокрема Петлюру, який не зумів використати даних йому Провидінням „крил" до високого лету. А такі ж крила були дані теж Блаженнішому Патріярхові Йосифові, але не дано було йому їх якслід розгорнути. Змінити нашу збірну психіку, зуміти сцементувати наші хотіння, виплекати в собі інстинкт єдности — ось це і є перші і основні завдання модерного українства. І виходило, що з цим поглядом усі присутні погоджувались.

Дещо складніше було с другим постулятом-вимогою прелеґента до української спільноти на поселеннях. Нам треба, сказав В. Мороз, встановити активний діялог з Україною, бо тільки там, в Україні, буде вирішуватися справа нашого майбутнього. Про який діялог йдеться? — зпитав один з присутніх. — Ми ж вже такі діялоги мали: і на початку 1920-их років у формі зміновіховства (коли Грушевський повернувся в Україну, а Винниченко пробував навіть започаткувати переговори з Харковом, тоді столицею УССР; була спроба діялогу і в половині 1920-их років у період українізації (радянофільство і драма групи Крушельницького); а в 1960 роках після війни такий „діялог" хотіла нам накинути Москва, висилаючи до нас „бриґаду Колосової" і т.д.

Отже в різний час і у різних обставинах були спроби „діялогів". Який же діялог можливий тепер? „Відвідуйте Україну, контактуйтесь з українськими людьми при всякій нагоді, ходіть на концерти музичних ансамблів з України, то це і буде діялог"... Точніше з'ясувати це питання прелеґент „не мав часу".

А вже справді стало гаряче на залі, коли йому поставлено питання, яке його ставлення до Закордонного Представництва Української Гельсінкської Групи? Його відповідь була швидка і відверта: поскільки совєтська влада зліквідувала Гельсінкську Групу в Україні, так тоді для існування Представництва цієї Групи на еміґрації немає ніяких підстав, бо вона в даний момент нікого не репрезентує, дарма, що навіть Президент ЗСА визнав її і дає їй свою моральну підтримку. Ця група, очолена ген. Петром Григоренком, „втратила свій мандат". І ніякі арґументи дискутантів Валентина Мороза не переконали.

Розходилась з цього вечора публіка з дивним посмаком: виходила і нез'єдинена і обезкрилена, бо діялог з Морозом — розчарував.

(М.С.)

Другий Курінь УПС-ок
„Ті, що греблі рвуть"

зі смутком повідомляє, що 14-го жовтня 1982 року в Монтреалі, Канада упокоїлася в Бозі

бл. п.

МАРІЯ ЧИЖ-МАРИНЯК

одна з перших членок нашого Куреня, член булав таборів на Соколі і Стрияві.

ВШ. Родині складаємо щире співчуття.

Український Хор „ДУМКА"
в Ню Йорку, Н. Й.

повідомляє своїх Членів, Приятелів і цілу Українську Громаду, що 25-го жовтня 1982 року відійшла у Вічність

бл. п.

БОГДАНА РОМАНКІВ

колишня членка Хору „Думка".

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Родині Покійної найглибші співчуття складають —

Управа і Члени Хору „Думка"

В безмежному горі ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Громадянством, що волею Божою, по серцевій недузі, дня 31-го жовтня 1982 р. відійшов у вічність наш Найдорожчий МУЖ, БРАТ І СТРИЙКО

бл. п. проф. д-р

МИХАЙЛО ДУДРА

народжений 16-го листопада 1912 р. в Джерзі Сиkі, Н. Дж., довголітній університетський професор і директор Graduate School in Industrial Relations St. Francis College, Loretto, Pa.

ПАНАХИДА у вівторок, 2-го листопада 1982 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні John W. Askew, Ebensburg, Pa., тел.: (814) 472-7040.

В середу, 3-го листопада 1982 р., о год. 9:15 ранку з того ж похоронного заведення Тлінні Останки Покійного будуть перевезені до Immaculate Conception Chapel, St. Francis College, Loretto, Pa., тел.: (814) 472-7000, де буде відслужена БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ. Звідти Покійний буде перевезений до Стемфорду, Конн., де в четвер, 4-го листопада 1982 р. у похороннім заведенні Bourton and Reynolds, 545 Bedford Street, Stamford, Conn. (тел.: (203) 327-9800) буде ДРУГА ПАНАХИДА, о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН в п'ятницю, 5-го листопада 1982 р., о год. 9:15 ранку з похоронного заведення до церкви св. Володимира, 14 Wenzel Terr., звідки по БОЖЕСТВЕННІЙ ЛІТУРГІЇ на кладовище Fairfield Memorial Park Cemetery, 230 Oakland Ave., Stamford, Conn.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку:

ДАРІЯ з БАХТАЛОВСЬКИХ — дружина
СТЕФАН — брат
ЄЛИСАВЕТА ТРАЧ — братаниця з мужем ВОЛТЕРОМ
Ближча і дальша Родина

Замість квітів, Родина просить складати пожертви на Катедру Українознавства в Гарварді, на цілі НТШ, УВАН, Т-во Св. Софія і Організації Оборони Лемківщини.

ФУНДАЦІЯ РОКЕФЕЛЛЕРА визначила 25,000 долярів на упорядкування і католоґування паперів Сайруса Р. Венса, колишнього секретаря департменту в уряді Картера.

Ричард Ніксон...

(Закінчення зі стор. 2)

кар'єра уже була проминула, але пізніше вона знову підносилася до ще вищої висоти. Один з американських рецензентів його книжки Вермонт Ройстер, пише, що цим прикладом Ніксон натякає на свою власну пригоду з „Вотерґейтом" і на його резиґнацію із президентури, та своїм поновним поворотом до активної політики.

Найкращою кваліфікацією успішного провідника, на погляд Ніксона, є та, коли він бажає влади, коли він змагається, щоб її здобути, а втративши її, старається її здобути наново. Славні люди, яким не повелося здобути влади, — він наводить приклад Тефта і Стівенсона — не мають аґресивної волі. Про себе Ніксон щиро пише: „Я бажав бути президентом, я змагався, щоб ним стати, і я боровся, щоб затримати президентуру.

Великі провідники, — пише він, — бажають влади не задля престижу, чи привілею, але, щоб ужити їх на те, аби чогось доконати. А щоб це досягнути, вони мусять бути приготовані на — обман, пиху, лицемірства; на обман, щоб тримати разом змінні коаліції опозиційних груп...пиху, щоб творити відповідне враження в людській опінії... лицемірства, щоб перемогти критичні ситуації.

Ці завваги можуть видаватися цинічними, але вони правдиві. Немає ні одного з-посеред наведених Ніксоном великих провідників, навіть найбільших з-поміж них, які не користувалися б тими не дуже то похвальними засобами.

Далі Ніксон твердить, що „всі великі провідники викликають великі контроверсії", та що історія часто судить їх інакше, як їхні сучасники. Слава деяких зростає, деяких паде. Але „всі сподіваються, що історія їх визнищить".

Таке сталося і з самим Ніксоном. Якщо „Вотерґейт" затьмарив його досягнення, то його знаменне рішення покінчити спір з Китаєм, їх підносить. Без нього, іншими словами, уклад сучасного світу був би іншим, що пасує до визначення тих великих провідників, які змінюють біг історії.

Приклавши це ствердження до наших провідників із часів українських Визвольних Змагань в 1917-1921 роках, насуваються на думку: Володимир Винниченко, Симон Петлюра, Павло Скоропадський. У тих часах, для сучасників, найвизначнішим із них був, чи не Винниченко. Після нього, за Грушевським, слідував Петлюра, а гетьмана Скоропадського тодішні сучасники з республіканського табору зробили майже зрадником із-за уявної федерації з неіснуючою в тому часі білою Росією.

А як розсудила досі історія? Винниченко серед названих провідників став на останнє місце. Натомість Петлюру видвигнуто на перше місце як провідника-будівничого української незалежної держави в тих часах. Також гетьмана Павла Скоропадського поволі очищаємо із усіх закидів його сучасників. Він — будівничий української гетьманської держави, проти якої непотрібно зробили повстання наші соціялісти, які самі спершу бажали федерації з „братньою соціялістичною Росією"... Українська історія вже сьогодні твердить, що, якщо б не це нещасне повстання проти гетьмана, то доля України тепер могла б бути іншою.

Згадуваний уже американський рецензент Вермонт Ройстер, наприкінці своєї рецензії на книжку Ніксона, пише так:

„Це є цього роду книжка, неподібна до його (Ніксона) інших книжок, що я її не міг відкласти, не дочитавши до кінця. Вона збуджує цікавість у читача, і я рекомендую прочитати її усім, хто зацікавлений у політиці, чи то як кандидат на провідника, а чи просто як політичний обсерватор".

Автор цієї статті також із свого боку радить українським політичним діячам і політичним спостерігачам прочитати цю надзвичайно цінну книжку — спомини Ричарда Ніксона.

Виконали...

(Продовження зі стор. 2)

ла до вподоби слухачам. УНО, що спонзорувало кантату причинилося цим актом до збагачення української музичної культури. Робляться заходи щоб надрукувати кантату „Завойовники прерій".

Маркіян Ковалюк

● РОЗШУКИ ●

Іван Легінь і Василь Пасічняк
шукають
МИХАЙЛА НАПОРУ
з с. Козина, пов. Станиславів. Хто знає про нього, або він сам, прошу писати:
IVAN LEHIN
223 Dayton Avenue
Clifton, N.J. 07011

● РІЗНЕ ●

●FUNERAL DIRECTORS●